

ה"ת 70459/11/16 - ראמי זועבי נגד מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים ירושלים

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 70459-11-16 זועבי נ' מדינת ישראל ואח'

בפני	סגנית הנשיא, כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
מבקש	ראמי זועבי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים ירושלים

החלטה

1. לפני בקשה להחזרת תפוס, בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה"). התפוס בו עסקינן הנו כלב מסוג "פוינטר", אשר נתפס ביום 13.11.2016 על-ידי רשות הטבע והגנים, בחשד כי שימש לצייד בלתי חוקי.

טיעוני הצדדים:

2. ב"כ המבקש טען כי המבקש הנו הבעלים של הכלב מזה כשנתיים וחצי-שלוש, רואה בו חיית מחמד ביתית, ומעולם לא השתמש בו ככלב צייד או לצרכי צייד.

ב"כ המבקש טען כי הכלב נמצא ליד חלקה הסמוכה לבית מגוריו של המבקש בכפר טמרה, במרחק של כשני קילומטרים ממיר הצאן בו נתפסו החפצים במסגרת חיפוש שנערך ביום 13.11.2016 לפי צו.

נטען כי טרם התקבלו תוצאות דגימת צואת הכלב.

במקביל נטען כי הכלב נמצא בחצר פתוחה ומסביב לכפר יש חורשה, כך שיתכן שהדורבנים הגיעו לכפר ומכאן ההסבר להימצאות קוצי דורבן בצואתו של הכלב.

באשר לטענת המשיבה כי המבקש השתתף בצייד דורבנים טען ב"כ המבקש כי המבקש עבר תאונת דרכים בחודש ינואר 2016, שבעקבותיה נפגע פגיעה קשה, ולכן אינו מסוגל פיזית להשתתף בצייד ואין ממש בחשד נגדו.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, הכלב והתפוסים שימש את המבקש בצייד לא חוקי. התפיסה נעשתה מכוח סמכותם החוקית של הפקחים הקבועה בסעיף 11 לחוק הגנת חיית הבר ובסעיף 32(א)

עמוד 1

לפקודה. המשיבה טוענת כי הכלב נתפס על-ידי המפקחים באזור מגוריו של המבקש בישוב טמרה שבעמק יזרעאל, במסגרת חיפוש חוקי מכוח צו חיפוש כדין. הכלב מסוג "פוינטר" הנו כלב המשמש גם למטרות ציד בכלל וציד דורבנים בפרט, ואינו "כלב ביתי" או "חיית מחמד" כפי שתיארו ב"כ המבקש. לאחר תפיסת הכלב והשמתו בתא נפרד בכלבייה, נמצא כי בגללי צואתו של הכלב ישנם קוצי דורבן. נטען כי נמצאו בזירה ממצאים שונים נוספים, הקושרים את המבקש ואת הכלב, למטרות החיפוש, הממצאים נשלחו לבדיקת מעבדה, אשר תוצאותיה אמורות להתקבל תוך שלושה חודשים. לאור קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה של ציד חיית בר - דורבנים, באופן בלתי חוקי, בשיטות אסורות ותוך פגיעה בערך טבע מוגן, כמו גם לאור העובדה שהכלב והמוצגים שנתפסו עשויים לשמש כראיה במשפט והמשיבה עתידה לבקש את חילוטם באם יורשע המבקש בסיומו של ההליך המשפטי, נטען כי יש לדחות הבקשה.

דין והכרעה:

4. בסעיף 32(א) לפקודה נקבע כי שוטר רשאי לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה עבירה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה, או כאמצעי לביצועה.

בסעיף 1 לפקודה נקבע כי "חפץ - לרבות...בעל חיים".

5. סעיף 11 לחוק להגנת חיית הבר, תשט"ו-1955, מעניק לפקחים את הסמכויות המוקנות לשוטרים, לרבות סמכות לערוך חיפוש ולתפוס חפצים בהתאם לסעיפים 32-42 לפקודה.

6. תיק החקירה מתנהל בגין חשד לפגיעה בערכי טבע מוגנים - ציד דורבנים.

כעולה מתיק החקירה (דוח"ת הפעולה, דו"ח איסוף צואת כלב מיום 22.11.2016 המתייחס לאיסוף שנעשה ביום 14.11.2016, דוח"ות חיפוש ותמונות), אותרו ממצאים של ממש, הקושרים את הכלב דן ואת המבקש לעבירות בהן נחשד המבקש.

היות שהחקירה בעיצומה, לא אפרט מהות הממצאים הקושרים את הכלב והמבקש לחשד האמור, אולם שוכנעתי כי התשתית הראייתית מגבשת חשד סביר וקיים יסוד סביר להניח שהכלב שימש כאמצעי לביצוע העבירה המיוחסת למבקש.

משכך, תפיסת הכלב בוצעה כדין.

7. באשר למטרת החזקת התפוסים, לאחר תפיסתם, הפנה ב"כ המשיבה לבש"פ 5564/14 **אהוד טננבאום נ' מדינת ישראל**. ב"כ המשיבה טען כי הכלב עתיד לשמש ראיה במשפט כמי שנטל חלק בציד ודגימות מצואתו נשלחו לבדיקת מעבדה. עוד טען כי החזקת הכלב נחוצה לשם מניעת הישנות עבירות של ציד בלתי חוקי בעזרת הכלב. בנוסף, הסביר כי יבקש חילוט הכלב במידה והמבקש יורשע בדין בתום הליך משפטי, כאשר בעיקר מסיבה זו מתבקשת הותרת הכלב בחזקת המשיבה.

8. לאחר שמיעה ושקילה, שוכנעתי כי תפיסתו והחזקתו של הכלב, ברשות המדינה, נועדה לתכלית ראויה.

החוק להגנת חיית הבר נועד להגן על שלומן של חיות הבר ולמנוע שיטות ציד הגורמות להן סבל רב ומביאות להכחדתן. כחלק מן התכלית המניעתית, תפיסת הכלב תמנע מבעליו להשתמש בו לשם ביצוע עבירת ציד נוספת.

עילת התפיסה, מכוח הרצון לאפשר חילוט הכלב, כאלמנט עונשי או מניעתי, בתום ההליך המשפטי כנגד המבקש, משרתת את האינטרס החברתי העומד בבסיס החוק להגנת חיית הבר.

מן הפן האחר, לא שוכנעתי מן הטיעון לפיו החזקת הכלב נחוצה לשם שימוש בו כראיה במשפט, שכן בהקשר זה ניתן להעזר בממצאי בדיקת המעבדה או בצילום.

בבש"פ 4794/99 **אבו חדרה ואח' נ' הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים** (04.08.1999) נקבע שהחזקת הכלב על-ידי המשיבה מותרת לצורך בקשת חילוטו בתום ההליך, אף אם אינה מחזיקה בכלב לצורך הגשתו כראיה במשפט.

הנה כי כן, קיימות עילות להמשך החזקת התפוס.

9. בבוא בית המשפט להכריע בבקשה להחזרת תפוס, עליו לאזן בין האינטרס הציבורי הגלום בהגנה על חיות הבר, כפי שבא לידי ביטוי בחוק להגנת חיית הבר, לבין הפגיעה בזכותו הקניינית של המבקש, בעיקר כשמדובר בהליך מקדמי, טרם העמדתו לדין או טרם מתן הכרעת דין בעניינו, עת עומדת לו חזקת החפות.

לשם כך, יש לבחון אם ניתן להשיג את תכלית התפיסה בדרך שפגיעתה במבקש ובזכותו הקניינית, פחותה.

יפים לעניין זה דברי כב' השופטת שטרסברג-כהן ב-בש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 464, 471-470 (22.05.2000):

"תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על-ידי בית-משפט נבחנים לאור תכליתן של הוראות הדין הרלוונטי, לאור הזכויות המהותיות ולאור האינטרסים השונים המשמשים בזירה. כל זאת במסגרת העקרונות הכלליים של השיטה. בכל מקרה יש לערוך איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את ביצועם. עמדתי על כך בבש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל [1], שבו אמרתי, בעמ' 17-18:

"תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של האפשרות לחלט בעתיד. היא שוללת מן הבעלים שהועמד לדין ובטרם נחרץ דינו, את השימוש בכלי הרכב בעצמו או באמצעות אחרים למשך תקופה ארוכה, וזאת כאמצעי ביטחון.

...

הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי נטילתו ממנו, על-מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק כאמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על-פי עקרון המידתיות המקובל עלינו...".

10. לאחר שמיעה ועיון, שוכנעתי כי בשלב זה, עת החקירה בראשיתה, לא קיימת "חלופת תפיסה" הולמת, שבכוחה להשיג את מטרות התפיסה, כפי שפורטו לעיל.

שחרור הכלב והחזרתו למבקש, גם אם ייעשה בתנאים מסוימים, יקל על הישנות העבירות, ומכיון שמדובר בכלב שהנו יצור חי, היכולת להביא לחילוטו בתום הליך חקירה ומשפט תהא מזערית, ככל שישוחרר לחזקת המבקש.

11. החקירה בתיק זה החלה בנובמבר 2016 והיא מתקדמת בקצב ראוי.

סעיף 35 לפקודה, מגביל את משך החזקת התפוס, בלא משפט, לששה חודשים.

המשיבה הציגה השלמות חקירה נדרשות והבהירה כי החקירה תארך למעלה משלושה חודשים נוספים.

נוכח השיקולים שצוינו, הנני דוחה את הבקשה.

זכות ערר בתוך 30 ימים לבית המשפט המחוזי בנצרת.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ז, 12 ינואר 2017, בהעדר
הצדדים.